

2. *Контри Х.* Стратегия в условиях неопределенности / Х. Контри, Д. Керкленд, П. Вигери // Экономические стратегии. — 2002. — № 6. — С. 79—84.

3. *Воскресенська О. Є.* Витрати та ефективність діяльності суб'єктів туристичного бізнесу України / О. Є. Воскресенська // Економічні інновації. — 2013. — Вип. 54. — С. 43—48.

*С. Ю. Шевченко, к.е.н.,
доцент кафедри стратегії підприємств,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»*

АУТСОРСИНГ В СТРАТЕГІЧНОМУ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Шевченко Сергей
Аутсорсинг в стратегическом
развитии предприятия

Shevchenko Sergey
Outsourcing in the strategic
development of the enterprise

Сучасні ринки постіндустральної епохи характеризуються великою кількістю видів спеціалізованих ресурсів і послуг, які є доступними для підприємств. Залучення ресурсів можливе на будь-якому етапі створення цінності продукту: від наукових досліджень і розробок до виробництва нового товару і його доставки споживачам, при цьому, немає необхідності формувати власні компетенції у даних напрямках наукової або виробничої діяльності, що сприяє прискоренню темпів розвитку компаній.

Теоретичним і методологічним розробкам з проблем аутсорсингу присвячені роботи вітчизняних і зарубіжних учених: А. Загороднього, О. Зозульова, О. Мікало, Г. Партина, Б. Анікіна, Ж.-Л. Бравара, М. Доннелана, Дж. Б. Хейвуда, С. Клементса, Р. Моргана, І. Рудої [1—5] та багатьох інших. Однак, інноваційний характер процесу аутсорсингу, потребує подальшої розробки і розвитку його науково-теоретичних засад, формалізації в конкретних прийомах і схемах прийняття управлінських рішень, розробки відповідних бізнес-моделей.

Витоки практичного аутсорсингу пов'язані з управлінськими новациями 30-х рр. ХХ ст., з протистоянням в автомобілебудуванні двох великих менеджерів — Г. Форда і А. Слоуна. Кінець

XX — поч. XXI ст. — розвиток глобалізації, інформаційних мереж, ринку інтелектуальних послуг.

Особливе значення в поширенні аутсорсингу на сучасному етапі має [2, 4, 5]: розвиток глобальних інформаційних мереж і широке застосування послуг ІТ і телекомунікацій; впровадження єдиних міжнародних стандартів якості; використання принципів проектного та процесного управління; розвиток логістичного сервісу і супутніх інформаційних і комунікаційних технологій; формування мережевих структур; розвиток електронної комерції; поява віртуальних корпорацій тощо.

Аутсорсинг можна визначити як сучасну методологію управління, спрямовану на формування високоефективних і конкурентоспроможних організацій в умовах глобальної конкуренції, на основі використання ресурсів і компетенцій зовнішніх організацій замість розвитку внутрішніх ресурсів і компетенцій у тих функціях і бізнес-процесах, які не є ключовими і стратегічно важливими для компанії. Таке об'єднання зовнішніх і внутрішніх ресурсів і компетенцій забезпечує досягнення синергетичного ефекту.

Як показано в дослідженнях [1, 3, 4], основними мотивами, чинниками, що спонукають підприємства до аутсорсингу є потреба відповідати запитам споживачів; подолання ресурсних обмежень; скорочення витрат; скорочення і спрощення організаційної структури управління, підвищення її гнучкості та можливості адаптації до ринкових змін; концентрація зусиль на процесах або функціях, що складають основу формування стратегічних конкурентних переваг; формування нових знань і ключових компетенцій; вивільнення і спрямування інвестицій в інтенсифікацію розвитку підприємства. Однак аутсорсинг обумовлює й певні ризики: отримання неякісних і несвоєчасних послуг, зростання цін і витрат, втрата безпосереднього контролю за виконанням операцій, що віддані на аутсорсинг.

Основними об'єктами аутсорсингу є: сфера інформаційних технологій, фінанси і бухгалтерський облік, маркетинг і постачально-збутові операції, обслуговування клієнтів, система безпеки, життєзабезпечення офісу, виробництво певної продукції або окремих деталей, персонал (аутстафінг).

На сучасному етапі розвитку українські підприємства не використовують повною мірою переваги аутсорсингу і передають стороннім організаціям другорядні функції: бухгалтерію, ІТ та розробку веб-сайтів, кол-центри, юридичне, кадрове забезпечення, охорону об'єктів і клінінгові функції.

Обґрунтування про доцільність використання аутсорсингу приймається на основі: виявлення потреби в даному інструменті, аналізу потенційних можливостей підприємства його використувати і визначенні економічного ефекту від використання аутсорсингу в сукупності з оцінкою його впливу на рівень конкурентоспроможності.

Аутсорсинг відіграє визначальну роль у формуванні сучасних підприємств, орієнтованих на інтеграцію знань, як основного ресурсу постіндустріальної економіки, виробництва товарів і послуг високої якості в режимі стратегічної обґрунтованості та задоволення запитів споживачів.

Використовуючи інструмент аутсорсингу підприємства отримують стратегічні переваги за допомогою створення ефективної структури відносин, взаємодії з організаціями-партнерами, при якому накопичуються необхідні організаційні компетенції і створюються умови для зміцнення та оновлення конкурентних переваг для всіх взаємодіючих суб'єктів.

Таким чином аутсорсинг є інноваційним інструментом управління, що визначає перспективи стратегічного розвитку і майбутнє організації, її ринкову позицію.

Література

1. Аутсорсинг бизнес-процессов. Советы финансового директора / Стюарт Клементс, Майкл Доннелан при участии Седрика Рида; Пер. с англ. Н. И. Кобзаревой. — М.: Вершина, 2006. — 416 с.
2. Зозульов О. Аутсорсинг як інструмент підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах глобалізації / О. Зозульов, О. Микало // Економіка України. — 2009. — № 8. — С. 16—24.
3. Загородній А. Г. Аутсорсинг та його вплив на витрати підприємства / А. Г. Загородній, Г. О. Партин // Фінанси України. — 2009. — № 9. — С. 87—97.
4. Бравар Ж.-Л. Ефективний аутсорсинг: розуміння, планування та використання успішних аутсорсингових відносин / Ж.-Л. Бравар, Р. Морган ; пер. з англ. — Дніпропетровськ : Баланс Бізнес Букс, 2007. — 288 с.
5. Аникин Б. А., Рудая И. Л. Аутсорсинг и аутстаффинг: высокие технологии менеджмента: Учебное пособие / 2-е изд., перераб. и доп. — М.: Издательство ИНФРА-М, 2009. — 320 с.